

— Deci te-ai întors, spuse Mandy. Bucătarul a zis că ai dispărut în noapte.

Chelnerița cea vîrstnică se uită la Mandy cu ochi strălucitori și îi spuse cu o voce calmă și un timbru mai profund, mai bogat:

— Acum sîntem soț și soție. Tocmai ne-am căsătorit. Ce-ai vrea să mănînci la cină, Scripps, dragule?

— Nu știu, răspunse Scripps.

Se simțea vag neliniștit. Ceva se răscolea în el.

— Poate c-ai mîncat destulă fasole, dragă Scripps, spuse chelnerița cea vîrstnică, acum soția lui.

Toboșarul își ridică privirea din ziar. Scripps observă că era *Detroit News*. Era un ziar bun.

— Citești un ziar bun, îi spuse Scripps.

— *The News* e un ziar bun, spuse toboșarul. Voi doi sînteți în luna de miere?

— Da, spuse doamna Scripps. Acum sîntem soț și soție.

— Da, spuse toboșarul, e un lucru bun. Și eu sînt căsătorit.

— Ești? întrebă Scripps. Soția mea m-a lăsat. Asta s-a întîmplat în Mancelona.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, Scripps, dragule, spuse doamna Scripps. Ai spus povestea de prea multe ori.

— Da, dragă, fu de acord Scripps.

Într-un mod neclar, simțea că n-are încredere în el însuși. Ceva, undeva, se răscolea înăuntrul lui.

Se uită la chelnerița numită Mandy, ce stătea acolo, robustă și de o vigoare adorabilă, în șorțul ei alb, proaspăt apretat. Îi privi mîinile sănătoase, calme, mîini vrednice, care îndeplineau sarcinile ei de chelneriță.

— Încearcă un cotlet cu piure, sugeră toboșarul. Fac cotlete bune aici.

— Ai vrea așa ceva, dragă? o întrebă Scripps pe soția lui.

— Mă mulțumesc cu un castron de lapte și niște biscuiți, spuse mai vîrstnica doamnă Scripps. Dar tu ia-ți ce vrei, dragă.

— Uite biscuiții și laptele tău, Diana, spuse Mandy și le așeză pe blat. Doriți un cotlet, domnule?

— Da, spuse Scripps.

Ceva se răscoli din nou în el.

— Bine făcut sau în sînge?

— În sînge, te rog.

Chelnerița se întoarse și strigă prin ferestruică:

— Un os cărnos! Și lasă-l în sînge!

— Mulțumesc, spuse Scripps.

O privi îndelung pe Mandy. Avea darul vorbirii plastice fata aia. S-ar putea ca același dar să-l fi atras în primul rînd la soția lui actuală. Asta și trecutul ei ciudat. Anglia, Ținutul Lacurilor. Scripps plimbîndu-se cu Wordsworth prin Ținutul Lacurilor. Un cîmp cu narcise aurii. Vîntul suflînd la Windermere. În depărtare, un căprior în poziție de luptă. Ah, asta era mai departe, spre nord, în

Scotia. Erau o rasă dură scoțienii ăia, cu lăcașurile lor din munți. Harry Lauder și pipa lui. Muntenii în Marele Război. De ce nu fusese și el, Scripps, în război? Aici gagiul ăla, Yogi Johnson, îi era superior. Războiul ar fi însemnat atît de mult pentru el – pentru Scripps! De ce nu s-a dus? De ce n-a auzit la timp de război? Poate că era prea bătrîn. Dar uite la generalul ăla francez bătrîn, Joffre! În mod sigur era mai tînăr decît generalul ăla bătrîn. Generalul Foch rugîndu-se pentru victorie. Trupele franceze în genunchi, înșirate pe Chemin de Dames și rugîndu-se pentru victorie. Nemții cu al lor „*Gott mit uns*“. Ce bătaie de joc! Sigur nu era mai în vîrstă decît generalul ăla, Foch. Se întreba și el.

Mandy, chelnerița, îi așeză în față cotletul și piureul. Cînd puse farfuria jos, pentru o clipă mîinile li se atinseră. Scripps simți un fior bizar trecînd prin el. Avea toată viața înaintea. Nu era bătrîn. De ce acum nu mai erau războaie? Poate că erau. Bărbații luptau în China, chinezii, chinezii se omorau între ei. Pentru ce? se întrebă Scripps. La urma urmei, ce însemnau toate astea?

Mandy, chelnerița cea planturoasă, se aplecă spre el.

— Auzi, îi spuse ea, ți-am pomenit vreodată de ultimele vorbe ale lui Henry James?

— Zău așa, dragă Mandy! spuse doamna Scripps. Ai tot spus povestea aia.

— Hai s-o auzim, spuse Scripps. Sînt foarte interesat de Henry James.

Henry James, Henry James. Tipul ăla care a plecat din țara lui ca să trăiască în Anglia, printre englezi. De ce o făcuse? De ce plecase din America? Rădăcinile lui nu erau aici? Fratele lui William. Boston. Pragmatismul. Universitatea Harvard. Bătrînul John Harvard, cu catarama de argint la ghete. Charley Brickley. Eddie Mahan. Unde erau ei acum?

— Păi, începu Mandy, pe patul de moarte Henry James a devenit supus al Coroanei. Imediat ce a auzit regele că Henry James devenise supus al Coroanei, i-a trimis cea mai înaltă distincție pe care i-o putea acorda: Ordinul de Merit.

— O.M.-ul, explică bătrîna chelneriță.

— Țsta era, spuse chelnerița. Profesorii Gosse și Saintsbury au venit împreună cu cel care i-a adus decorația. Henry James stătea pe patul de moarte, cu ochii închiși. Pe o masă, lîngă pat, ardea o singură lumînare. Infiriera le-a dat voie să se apropie de pat și ei i-au pus panglica decorației în jurul gîtului. Decorația zăcea peste cearșaf, pe pieptul lui Henry James. Profesorii Gosse și Saintsbury s-au aplecat și i-au netezit panglica. Henry James n-a deschis ochii nici o clipă. Infiriera le-a spus să plece și ei au plecat. După ce au plecat, Henry James i-a vorbit infirierii. Dar nu a deschis nici o clipă ochii. „Soră“, i-a spus

Henry James, „stinge lumînarea și scutește-mă de jenă“. Acestea au fost ultimele lui cuvinte.

— James era scriitor, nu glumă, spuse Scripps O'Neil.

Se simțea emoționat într-un fel ciudat de poveste.

— N-o spui tot timpul la fel, îi zise doamna Scripps lui Mandy.

În ochii lui Mandy apăruseră lacrimi.

— Țin mult la Henry James, spuse ea.

— Care era problema lui James? întrebă toboșarul. America nu era destul de bună pentru el?

Scripps O'Neil se gîndea la Mandy, chelnerița. Ce trecut trebuie să fi avut și fata aia! Ce tezaur de anecdote! Un tip ar ajunge departe cu o asemenea femeie lîngă el! Mîngîie pasărea de pe tejghea. Pasărea îi ciuguli un deget. Oare era un uliu? Sau, poate, un șoim din Michigan, unde se cresc șoimi. Sau, poate, era un măcăleandru? O pasăre care scormonește după viermele cel mai bleg pe o pajiște verde? Se întreba și el.

— Cum îi zici păsării tale? întrebă toboșarul.

— Nu i-am pus încă un nume. Tu cum i-ai zice?

— De ce nu i-ai spune Ariel? întrebă Mandy.

— Sau Puck, interveni doamna Scripps.

— Ce-i aia? întrebă toboșarul.

— E un personaj shakespearian, explică Mandy.

— Ah, dă-i totuși păsării o șansă.

— Tu cum i-ai zice? îl întrebă din nou Scripps pe toboșar.

— Nu-i un papagal, nu? întrebă toboșarul. Dacă ar fi fost papagal, i-ai fi putut zice Polly.

— E un personaj în *Opera cerșetorului* căruia îi zice Polly, explică Mandy.

Scripps căzu pe gânduri. Poate că pasărea aia era un papagal. Un papagal fugit dintr-o casă confortabilă, întreținută de o fată bătrână. Solul necultivat al unei virgine din New England.

— Mai bine așteaptă să vezi ce devine, îl sfătui toboșarul. Ai timp berechet să-i pui un nume.

Toboșarul ăsta avea idei rezonabile. El, Scripps, nici măcar nu știa ce sex avea pasărea. Dacă era o pasăre băiat sau o pasăre fată.

— Așteaptă să vezi dacă face ouă, sugeră toboșarul.

Scripps îl privi în ochi. Tipul rostise cu voce tare gândurile neuzite ale lui Scripps.

— Te pricepi la multe, toboșare, îi zise el.

— Mda, admise modest toboșarul, n-am bătut degeaba la tobe atîția ani.

— Corect, prietene, îi spuse Scripps.

— Ai o pasăre faină, frate, îi zise toboșarul. N-o să-ți vină ușor să renunți la ea.

Scripps știa că așa e. Ah, toboșarii ăștia se pricep la multe! După cît bat, în lung și în lat, această Americă măreață a noastră! Toboșarii ăștia căscau bine ochii. Nu erau ei proști.

— Ascultă, spuse toboșarul.